

De dansers wáren de gevangenen

Dansgroep Haarlem in het Nationaal Monument Oranjehotel

Foto: Ray Hartman

Het decor en tevens plaats delict is een deel van het oorspronkelijke, maar gerenoveerde Oranjehotel, de nazi-gevangenis in Scheveningen: lange gangen met cellen, oude balken, gehavend dak, een grote publieksruimte en uitzicht op de hoge gevangensmuur.

Het dagboek van een oudgevangene is de leidraad voor de dansuitvoering.

Het is het chronologische verhaal met scènes over o.a. verzet, gevangenschap, dromen, bombardementen, werkkampen ... voor sommigen de bevrijding.

Als je weet wat de achtereenvolgende thema's zijn hoef je verder alleen maar te kijken, te luisteren en je te laten meevoeren.

De groep beweegt door een grote gang, Je ziet verzet in de bewegingen en in de gezichten, zeker de ogen. Bij iedere scène zijn de bewegingen prachtig, veelbetekenend want expressie gevend aan wat de groep meemaakt.

Indrukwekkend is de stoet dansers op weg naar de gevangenis. Als gedreven slaven. Aan alles zie en voel je hoe zij zich voelen. Dat zie je ook in andere scènes b.v. in de slaapbarak en tijdens bombardementen. De dodenmars was aangrijpend: zich moeizaam voortslepende, gebroken mensen. Beelden zoals we ze kennen uit de concentratiekampen

Foto: Ray Hartman

Het meest gegrepen was ik door de concentratie en de intense blikken van de dansers in alle scènes. Zij wáren de gevangenen en dat gold ook voor de andere rollen. Zij beleefden angst, ellende, pijn en soms een vleugje vreugde. Dat was heel bijzonder omdat de meeste dansers, zoals ze na afloop vertelden, gezien hun leeftijd, geen enkele ervaring of herinnering hebben aan deze oorlog.

Een verhaal dat heel knap is vormgegeven, zeer gevoelig vertolkt door de dansers en qua sfeer prachtig omgeven en versterkt door deze gevangenis.

Van harte kan ik deze voorstelling aanbevelen.

Dineke Mulock Houwer

oud-voorzitter Stichting Nationaal Monument Oranjehotel

Mei 2022